

«Ο ΠΟΠΟΛΑΡΟΣ»

(ΘΕΑΤΡΟΝ ΜΟΥΣΟΥΡΗ)

Κωμωδία ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ἡθογραφία, δηλαδή εἰκόνα με σκηνές ἀπὸ τὸν καθημερινὸ βίον, τῆς γύρω στὰ 1880 ἐποχῆς, στὴ Ζάκυνθο. Καλοπλεγμένους μύθος, με χαρακτήρες ζωντανούς, ἀλλ' ὄχι σπουδαίους, με πλῆθος μικροκαθέκαστα ἀπὸ τὰ ἀψυχὰ, ἢ τὴν «νεκρὰν φύσιν», ὅπως λένε στὴ ζωγραφικὴ, ὁλότελα ἀσχετα με τὴν δράση καὶ γι' αὐτὸ ἀνισαρά καὶ με κάποιαν ἀποτυχημένη προσπάθεια νὰ συνδεθοῦν αὐτὲς οἱ φιγούρες με ἰδέες, γιὰ νὰ πάρουν κάτι ἀπὸ τὴ συμβολικότητα, ποὺ κάθε καλλιτέχνημα ἀπαραίτητα πρέπει νὰ χεῖ, γιὰ ν' ἀξίζει τ' ὄνομα. Ἡ διαφορὰ κι' ὁ ἀνταγωνισμὸς τῶν κοινωνικῶν τάξεων, αἰτία συνταραχτικῆς τῶν φαινομένων τοῦ ἀνθρώπινου βίου, ἐδῶ παραρσιάζεται σὰν ἰδιοτροπία ἢ ἐξωφρενισμὸς ἢ πάθος, ἀτομικὸ ζήτημα, ὅπως καὶ ὁ ἔρωτας, λειψὴ προσφορά.

Ἡ παράσταση μπορεῖ νὰ χαρακτηριστεῖ ἀριστοτεχνικὴ ἢ τουλάχιστον πολὺ ωραία. Δὲ συμφωνᾷ με τὴν ἐπιμονὴ ποὺ τόνιστηκαν τὰ ἐνοχλητικὰ κι' ἀσχετα με τὸ θέμα καὶ καθόλου ἀναγκαῖα «ἀψυχὰ», ὅπως λ.χ. οἱ θόρυβοι τοῦ δρόμου, ἐντοῦτοις ὁμολογοῦμε πὺς ἀπὸ τὴν ἀπόψη τῆς φωτογραφικῆς ὁμοιότητῆς, τὸσον ἡ σκηνοθεσία, ὅσο κι' ἡ σκηνογραφία κι' οἱ ἐνδυμασίες ἦσαν ἀπογοι κι' ωραία.

Τὸ ἴδιο ἄπογοι κι' ωραῖο μᾶς φάνηκε καὶ τὸ παίξιμο τῶν κ.κ. ἡθοποιῶν δλων, ἡ ἀρχοντικὴ ἀνεση τοῦ κ. Μουσούρη, ἡ ἡδυπάθεια τῆς Κας Ἑλένης Χατζηαργύρη κι' ὁ ἀγῶνας τῆς νὰ τὴν κρύψει, ὄχι καὶ τόσο εὐκόλο παίχνιδι, γιὰ κοριτσάκι, ὁ καμηὸς καὶ ἡ τάλμη τοῦ κ. Τζόγια.

ἦσαν κι' οἱ δυὸ τους γοητευτικοί. Πολὺ νόστιμες ἦσαν καὶ οἱ δυὸ ἀδεσφάδες οἱ κ.κ. Πόπη Παπαδάκη κι' ἡ Κικὴ Ρέπα, ἀλλὰ τὸ ἀβίαστα θερμὸ χειροκρότημα τοῦ κοινοῦ τὸ ἀπόσπασε, ἀπὸ τοὺς δευτεραγωνιστὲς, ὁ κ. Κ. Στράντζαλης. Με ἐξαιρετὴ πετυχιὰ ἔκανε τὸν Αὐγουστὴ, ἕναν λαϊκὸν τύπο. Ἐπίσης ὁ κ. Στ. Ξενίδης, ποὺ ἐπιτηδεύεται με ἀρκετὴ δεξιότητα σὲ χαρακτηριστικούς τύπους, ἦταν πετυχημένος Ρομπέρτος Μράουν. Κι' οἱ ἄλλοι δλοι, οἱ Κα Ἀθ. Μιχαλίδου ἢ Κα Ἀλέκα Παῖζη καὶ Ἑλ. Στραγαλὰ καὶ ὁ κ. Γ. Λευτεριώτης.

Ὅσο γιὰ τὸν κ. Ἀργύρη, ποὺ καὶ τὸν γιστρὸ Μαρινάση, τὸν παρὰ λίγο πρῶτον ρόλο μέσα στὸ ἔργο, μ' ὅλη τὴν τὴν προσπάθεια νὰ μιλαίει προφορὰ Ζακυθιανῇ, εἴτε ἴσως κι' ἐξαιτίας αὐτῆς τῆς προσπάθειας, δὲ μᾶς φάνηκε καλοντυμένος με τὸν ρόλο τοῦ Ἰσως ὁμῶς καὶ νὰ μὴν πολυταίριαζε στὸ φυσικὸ του, αὐτὸς ὁ γιστρὸς, ποὺ εἶναι εὐαίσθητος κι' ὑπομονετικὸς τύπος, ἂν καὶ κάπως ἀντιπαθικός, ὅπως οἱ περισσότεροι τύποι στὸ ἔργο τοῦ Ξενοπούλου.

Τελειώνουμε με μιὰ σύσταση στοὺς νέους ἡθοποιούς: νὰ προσέχουν ξέχωρα τὰ ἐκφραστικὰ τους μέσα, μάλιστα τὴν ἀρθρωσὴ τους. Δὲν ἐπιτρέπεται στὸ μικρὸ, κομψὸ αὐτὸ θεατράκι, ποῦναι πὺς γιὰ ἐμυσικὴ δωμάτιου, νὰ μὴ χαίρειται ὁ ἀκροατὴς καθαρὰ ὅλα τὰ λόγια, σωστὲς τῆς φράσεις. Κι' ὅμως οὔτε ἡ θεά μας, μᾶς ἐμπόδιζε ν' ἀκούσουμε καλά, οὔτε τ' αὐτιά μας, ποὺ ἐργάζονται ἀκάμω ἐξαίρετα.

B. ΡΩΤΑΣ